

ת"פ 2090/12/19 - מדינת ישראל נגד מ' נ' כ'

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 2090-12-19 מדינת ישראל נ' כ'
בפני כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מ' נ' כ'

הנאשם

ב"כ המאשימה: עו"ד קרן בן גל

ב"כ הנאשם: עו"ד פנחס כהן

הכרעת דין

כללי

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום, שתוקן לאחר קבלת טענה מקדמית של ההגנה, הכולל שלושה אישומים ובהם מיוחסות לו עבירות אלימות כלפי בת - זוגו לשעבר.

הנאשם ואוראל לוי (להלן גם: "המתלוננת") ניהלו מערכת יחסים זוגית במשך כשלוש שנים. אוראל התגוררה באותה עת בבית דודה, יאיר ירדן.

כשלושה חודשים קודם ליום 17.8.19 המתלוננת והנאשם נפרדו.

על פי המתואר באישום הראשון, ביום 17.8.19 בשעה 22:30, בעת שהמתלוננת היתה בביתה, הנאשם נכנס לחצר הבית דרך שער הכניסה, דפק בחוזקה על דלת הבית ודרש מהמתלוננת שתפתח את הדלת. המתלוננת ביקשה מהנאשם שיעזוב את המקום אולם הנאשם שב וביקש ממנה שתפתח את הדלת מאחר ומעוניין לשוחח עמה. דודה של המתלוננת, יאיר ירדן, הבחין דרך חלון ביתו בנאשם, וביקש ממנו לעזוב את המקום. הנאשם אמר לדוד כי הוא הולך וביקש ממנו שלא להתערב. המתלוננת, שסברה כי הדוד נמצא מחוץ לדירתה ומדבר עם הנאשם, פתחה את דלת הדירה. הנאשם התקרב לעבר המתלוננת והיא ניסתה לסגור את הדלת, אך הנאשם פתח את הדלת בחוזקה והיא פגעה בראשה של המתלוננת. מיד לאחר מכן נכנס הנאשם לבית, הסתובב וחיפש דבר מה. הדוד הגיע לדירה, ביקש מהנאשם שיעזוב והתקשר למשטרה. במקביל, השכן, יוסף חיים קארו, אשר שמע את צעקותיה של המתלוננת הגיע למקום וסייע לדוד להוציא את הנאשם מהדירה.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמה למתלוננת חבלה בדמות חתך באורך של כ- 1.5 ס"מ בצד שמאל של המצח,

והמטומה תת עורית תחת החתך.

בשל כך הואשם הנאשם בעבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת - זוג לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

על פי המתואר באישום השני, כשנתיים קודם לאירוע נושא האישום הראשון, במועד שאינו ידוע במדויק, בעת שהיו הנאשם והמתלוננת סמוך לבית חברו של הנאשם במעלה אדומים, התגלע ביניהם ויכוח, שבמהלכו הרימה המתלוננת את קולה וצעקה. בתגובה הנאשם סטר על פניה ואמר לה שתשתוק. מיד לאחר מכן הנאשם התנצל וחיבק אותה.

בשל כך הואשם הנאשם בעבירת תקיפת בת זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

על פי המתואר באישום השלישי, כחצי שנה קודם לאירוע נושא האישום הראשון, במועד שאינו ידוע במדויק, נסעו הנאשם והמתלוננת לנפוש בצימר בצפון הארץ. במהלך החופשה התגלע ביניהם ויכוח שבמהלכו הרימה המתלוננת את קולה. בתגובה הנאשם הצמיד את המתלוננת לקיר וסתם את פיה באמצעות ידיו על מנת שלא ישמעו את צעקותיה. המתלוננת ניסתה להדוף ולהרחיק את הנאשם ממנה עד אשר הוא שחרר את אחיזתו.

בשל כך הואשם הנאשם בעבירת תקיפת בת זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

2. הנאשם כפר בביצוע העבירות. בתשובתו לאישום טען כי הוא והמתלוננת נפרדו שבוע ימים בלבד לפני האירוע נושא האישום הראשון. נטען כי המתלוננת לא התגוררה אצל דודה אלא שכרה אצלו יחידת דיור שלה כניסה נפרדת. עוד נטען כי במשך כשלוש שנים שבהן הם היו בני זוג הנאשם הגיע לדירתה של המתלוננת כמעט מדי יום, שהה במקום ימים שלמים ולעיתים לן שם ברציפות במשך שבוע. נטען כי הנאשם והמתלוננת נפגשו ביום חמישי, יומיים לפני האירוע נושא האישום הראשון, ובתום הפגישה הם קבעו להמשיך ולדבר. הם המשיכו לשוחח למחרת היום, כמעט עד כניסת השבת וקבעו להמשיך ולשוחח במוצאי השבת. במוצאי השבת הנאשם התקשר למתלוננת וביקש להמשיך ולדבר איתה. היא אמרה לו שהיא עומדת לצאת לעבודתה אך הסכימה לשוחח עמו טרם יציאתה מהבית. הנאשם הגיע למקום והמתין בחנייה, ואף ביקש להסיע אותה למקום עבודתה. לאחר מספר דקות המתנה הוא ניגש לדלת דירתה של המתלוננת ודפק עליה. היא שאלה מי זה, והוא הזדהה. בשלב זה, על פי הנטען, הדוד הוציא את ראשו מהחלון ושאל מי זה. הנאשם שב והזדהה. הדוד שאל אותו מה קרה והנאשם השיב שהוא הגיע לדבר עם המתלוננת. הדוד אמר לו שנראה לו שהיא הלכה לעבודה. לשמע השיחה בין הדוד לנאשם המתלוננת פתחה את הדלת. הנאשם סבר שהיא עשתה זאת כדי להכניסו לביתה והוא נכנס, אך לא דחף את הדלת אלא פתח אותה בצורה רגילה מבלי שידע כי המתלוננת עמדה מאחוריה. הנאשם טען כי אין מדובר במעשה אלימות וכי לא הייתה לו כוונה לתקוף את המתלוננת או לחבול בה. הנאשם כפר בכך שהמתלוננת ביקשה ממנו לעזוב את המקום וטען כי רק הדוד ביקש זאת ממנו.

ב"כ הנאשם לא השיב לגופו של עניין לשאלות האם הנאשם ביקש מהמתלוננת לפתוח את הדלת וכפר בכך שהנאשם אמר לדוד שהוא הולך. עוד נטען כי הנאשם לא שם לב לכך שהמתלוננת ניסתה לסגור את הדלת וטען כי הנאשם נכנס לדירה ויצא כעבור שניות ספורות לבקשת הדוד, אך לא זכור לנאשם האם הסתובב בבית בחיפושים אחרי דבר מה. הנאשם טען כי יוסף חיים קארו כלל לא היה במקום, וכפר בכך שנגרמה למתלוננת חבלה.

ביחס לאישומים השני והשלישי כפר הנאשם כפירה כללית וטען כי מעולם לא הרים יד על המתלוננת או נהג כלפיה

באלימות.

ב"כ הנאשם קבל על כך שלא נערך לנאשם עימות עם המתלוננת וטען טענות שונות ביחס למחדלי חקירה.

3. מטעם התביעה העידו המתלוננת, הדוד יאיר, השכן יוסף חיים קארו והשוטר אנטואן שחאדה והוגשו מזכרים שערך השוטר שחאדה ותמונות החבלה שצילם, הודעת הנאשם, דו"ח פעולה של השוטר סלים גזאלין, הקלטת שיחת הטלפון עם מוקד 100 של המשטרה, תמלול השיחה וסיכום הביקור של המתלוננת במרפאת טר"מ.

מטעם ההגנה העיד הנאשם עצמו והוגשו דו"ח פעולה של השוטר ספי שרעבי, פרוטוקול הדיון בבקשה למעצר ימים של הנאשם, דו"ח הפעולה של השוטר רונן עמרמי וצילום תכתובת מסרונים בין המתלוננת לנאשם.

הראיות

4. המתלוננת, אוראל, תיארה בעדותה כי הייתה בזוגיות עם הנאשם במשך כשלוש שנים מאז שהייתה כבת 19, ובמהלך הקשר שידע עליות ומורדות הם נפרדו וחזרו מספר פעמים. המתלוננת תיארה כי הנאשם התנהג כלפיה בצורה אובססיבית וקנאית, נהג להמתין ליד ביתה, להתקשר אליה פעמים רבות גם כשביקשה שיחדל מכך, נהג להתקשר למקום עבודתה ולגדף אותה באוזני האחראים עליה, לעיתים נהג להשתיק אותה בצורה אלימה ואגרסיבית וצבט אותה כדי שתשתוק ולא תדבר. המתלוננת תיארה כי הבינה שמדובר בקשר לא בריא, אך יחד עם זאת אמרה כי אהבה מאד את הנאשם, רגשותיה כלפיו היו עמוקים וכי הוא נהג לחזור ולתאר בפניה את הקשיים שעמם מתמודד בביתו ובעבודתו, להתחנן שתחזור אליו, הבטיח לה שוב ושוב להשתנות וביקש כי תעזור לו בכך.

המתלוננת תיארה כי באחת ההזדמנויות, כשהיו מחוץ לבית של חבריהם, התפתח ביניהם ויכוח והנאשם סטר לה כדי ש"תירגע" ולא ישמעו אותה, ומיד לאחר מכן חיבק אותה והתנצל.

עוד תיארה המתלוננת כי באירוע אחר שבו שהו בצימר התפתח ביניהם ריב שבמהלכו הוא הדף אותה אל הקיר וניסה להשתיק אותה באופן שחסם את פיה בידו כדי שתשתוק. לדבריה, גם באותו אירוע, מיהר להתנצל על כך שאיבד שליטה במעשיו.

המתלוננת תיארה כי האירוע שבעקבותיו הגיעה להתלונן במשטרה אירע לאחר אחת מפרידותיהם. הנאשם ביקש לשוחח עמה והם נפגשו ביום חמישי בשבוע. במהלך הפגישה היא אמרה לו כי אינה מעוניינת לחזור לזוגיות עמו והוא התקשה לקבל את עמדתה. הנאשם המשיך להתקשר אליה גם למחרת היום, ביום שישי, ובמוצאי השבת הופיע אצלה ליד דלת הבית. המתלוננת תיארה כי באותה עת שוחחה בטלפון, והבינה כי הנאשם חושד שיש עמה מישהו בבית. הוא דפק על הדלת בחוזקה שוב ושוב ודרש כי תפתח לו את הדלת, והיא ביקשה ממנו, מבעד לדלת, שיעזוב את המקום כי אינה רוצה לדבר עמו. בחקירתה הנגדית הוסיפה כי הנאשם אף ניסה לפתוח את הדלת, שהייתה נעולה. דוד שלה, יאיר, שאצלו היא מתגוררת ביחידת דיור, שמע את הדפיקות וביקש מהנאשם לעזוב את המקום. הנאשם אמר לו שלא יתערב והמשיך לדפוק על הדלת. לדברי המתלוננת, מאחר והיא סברה כי הדוד נמצא מחוץ לדלת היא פתחה בה פתח צר. הנאשם זיהה את הפתח הקטן ורץ לעבר הדלת. היא ניסתה לסגור אותה ולא הספיקה כי הנאשם דחף את הדלת

בחוזקה ופגע בראשה. היא נפלה סמוך למדרגות שבכניסה לדירתה והנאשם דילג מעליה והפך את הבית בניסיון למצוא בו גבר. היא נפצעה וירד לה דם מהראש, הוריה הגיעו למקום והיא ניגשה לקבל טיפול רפואי בטר"מ. לדבריה, הוריה לא הותירו לה בררה אלא לגשת למשטרה, הגם שלא הייתה מעוניינת בכך.

המתלוננת הביעה צער על הפגיעה שנגרמה לנאשם כתוצאה מהתלונה למשטרה ותיארה כי זמן מה לאחר מכן ניגשה לביתו כדי להתנצל. היא הציעה לסייע לו לסגור את התיק והנאשם הפנה אותה לעורך דין, שביקש ממנה לעשות דבר מה שהיא לא הסכימה לעשותו ועל כן התיק נותר פתוח. לדבריה, באותה תקופה היא והנאשם נותרו בקשר שהיה רווי ריבים וויכוחים, ובאחת ההזדמנויות כשהיו בביתה הוא ירק עליה בפניה ולאחר מכן שלח לה מסרון **"נהניתי לתת לך את הסמוחטה בפנים"**. עוד תיארה המתלוננת כי לאחר האירוע שבו נפצעה במצחה הנאשם כתב לה במסרון: **"חבל שלא נפתח לך כל הפרצוף"** ובהזדמנות אחרת כתב לה: **"אני לא אתפלא אם ביום מן הימים גבר יוריד אותך"**.

5. יאיר, דודה של המתלוננת תיאר כי המתלוננת התגוררה ביחידת דיור מעל דירתו, שהכניסה אליה מצויה מעל חלון חדר השינה שלו. ביום האירוע נושא האישום הראשון, הוא שמע את שער החצר נפתח וכאשר הנאשם החל לדבר עם המתלוננת מבעד לדלת הדירה, זיהה לפי הקול כי מדובר בנאשם. הוא שמע את הנאשם צועק אל המתלוננת שתפתח את הדלת ושמע אותה מסרבת לפתוח. עוד שמע את הנאשם אומר **"תפתחי או שאני פורץ את הדלת"** וכן **"יש לך שם משהו"** או אמירה בסגנון דומה. הוא פנה אל הנאשם מחלון דירתו וביקש ממנו לעזוב. הוא ראה את ידו של הנאשם הודפת את הדלת ולפתע שמע קול חבטה, יצא מביתו ורץ לכיוון יחידת הדיור. כשהגיע ראה את המתלוננת בתוך הדירה והנאשם הכניס את הראש אחריה כדי לבדוק אם יש אדם אחר בתוך הדירה. מיד אחריו הגיע למקום השכן יוסף חיים קארו, והם ביקשו מהנאשם לצאת מהדירה, אך הוא סירב. הם דחפו אותו אל מחוץ לדירה, הוא עצמו התקשר למשטרה והנאשם ברח מהמקום עם רכבו, ובדרך כמעט ודרס את אחד השכנים שניסה לעצור אותו. לאחר שהנאשם עזב את המקום הגיע אמבולנס על מנת לטפל במתלוננת שדיממה ממצחה והיתה בוכיה ומפחדת. היא סירבה לפינוי על ידי אמבולנס ואמרה שתלך לטר"מ והוא עצמו ניגש להגיש תלונה במשטרה על הסגת גבול.

6. השכן יוסף חיים קארו תיאר בעדותו כי הוא מתגורר בשכנות לבית דודה של המתלוננת וביום האירוע נושא האישום הראשון, כשישב בגינת ביתו, שמע צעקות מכיוון ביתו של יאיר ושמע מילים כמו **"יורד לי דם"** ו**"מכה בראש"**. הוא חשב שמדובר בפיגוע, התקרב לחצר של יאיר וראה את דלת יחידת הדיור של המתלוננת פתוחה, הנאשם עמד בתוך יחידת הדיור והוא שמע צעקות הולכות וגוברות של יאיר שקורא לנאשם לצאת מן הבית. הוא לא הבין על מה מדובר אך הצטרף אל יאיר בניסיון לעזור לו, מתוך סברה כי מדובר בגנב. לדברי העד הוא ביקש מהנאשם לצאת ואף ניסה להוריד אותו בכח בגרם המדרגות המוביל ליציאה מן הדירה. במקום התאספו שכנים רבים שצעקו על הנאשם והוא נכנס לרכב ונמלט מהמקום במהירות מופרזת, הגם שאחד השכנים ניסה לעצור או להאט אותו. למקום הוזמן אמבולנס לטפל במתלוננת שהייתה נסערת, בוכיה ודיממה מהמצח ומהראש והשכנים ניסו להרגיעה.

העד נחקר ארוכות בחקירה נגדית על צורת ומבנה ביתו של יאיר ועל מספר המדרגות המובילות ליחידת הדיור שבה גרה המתלוננת, ועמד על כך כי בעת האירוע התאורה במקום היתה טובה והוא היה במקום שאיפשר לו להבחין בנאשם, במתלוננת וביאיר.

7. הנאשם בהודעתו במשטרה (ת/4) תיאר כי הוא חבר של המתלוננת ולאחרונה היא ביקשה להיפרד ממנו, לכן נפגשו יומיים לפני האירוע נושא האישום הראשון, שוחחו יום קודם לכן, שהיה יום שישי, ונדברו לשוב ולשוחח במוצאי שבת טרם יציאתה של המתלוננת לעבודה. לכן הוא הגיע לביתה של המתלוננת במוצאי השבת ודפק על הדלת, היא שאלה מי זה והוא הזדהה. דודה של המתלוננת, יאיר, שוחח עמו מהחלון ושאל מה הוא עושה שם, ובינתיים המתלוננת פתחה את הדלת. הוא חשב שעשתה כן כדי לדבר איתו וכשניסה להיכנס פגעה הדלת בראשה של המתלוננת שעמדה מאחורי הדלת ונדחפה באמצעותה. לדבריו, לא היה מדובר במעשה אליים. לאחר שהדלת נפתחה הוא נכנס אל הדירה ועלה במעלה המדרגות שמצויות אחרי דלת הכניסה, כי רצה לדבר איתה ולאחר מכן יצא.

הנאשם תיאר בהודעתו כי במספר מקרים שבהם רב עם המתלוננת בעבר היא נתנה לו סטירות, דחפה או הפילה אותו, אך הוא מעולם לא הרים עליה יד, ותיאר מקרה שאירע בביתו כשנה קודם לכן, שבמהלכו השניים התווכחו והיא דחפה והכתה אותו.

ביחס לאירוע נושא האישום השלישי טען הנאשם כי אירע ביניהם ויכוח שהתנהל בקול רגוע ובאותו מקרה המתלוננת לא דחפה ולא הפילה אותו, והוא הכחיש כי סתם לה את הפה. הנאשם טען כי האירוע נושא האישום השני לא אירע כלל.

8. את עדותו במשפט פתח הנאשם בכך שגם לאחר האירוע הוא והמתלוננת חזרו ליחסי זוגיות שנמשכו כשמונה חודשים נוספים. הנאשם תיאר כי הזוגיות בינו לבין המתלוננת נמשכה כארבע וחצי שנים במצטבר, וכי סמוך לפני האירוע המתלוננת נפרדה ממנו. הוא רצה לחדש את הזוגיות והם הבטיחו זה לזה להתגבר יחד על הקשיים. עם זאת, המתלוננת אמרה לו שהוא "עשה לה את המוות" ולכן היא "תעשה לו את המוות ותהרוס לו את החיים". בהמשך היא הבטיחה לנאשם כי תסגור לו את התיק והוא קישר אותה עם עורך דין שיעזור לה, אך היא לא הסכימה לחתום על מכתב שבו היא מכחישה את האירוע. לדבריו, לאחר מכן דרכיהם נפרדו באופן סופי. הנאשם טען כי מעולם לא היה אלים כלפי המתלוננת, הגם שהיא הייתה אובססיבית כלפיו, הגיעה לא פעם לביתו באמצע הלילה ועוררה מהומות, עלבה בו על מראהו החיצוני ולעיתים הרימה עליו ידיים, ועד היום הוא פגוע ממנה אך מעולם לא החזיר לה במעשי אלימות. לדבריו, הקשר ביניהם לא היה בריא ואף על פי כן חזרו זה לזו 3-4 פעמים. הוא נותר כה פגוע ממנה נפשית עד כי נזקק לטיפול פסיכולוגי. הנאשם אמר כי אם סתם לה את הפה זה היה כדי שלא ישמעו אותה, ולא כדי "לחטוף אותה", כלשוננו.

הנאשם תיאר כי ביום חמישי, יומיים לפני האירוע הם נפגשו כדי לדבר על יחסיהם ובמהלך הפגישה לא סיימו את השיחה, ועל כן הסכימו להמשיך ולשוחח. למחרת, ביום שישי, הדבר לא הזדמן להם ולכן הוא הגיע לביתה במוצאי שבת כדי לשוחח עמה ו"לקבל תשובות", כלשונו. לדבריו המתלוננת "שיחקה איתו" ולא פתחה לו את הדלת הוא דפק על הדלת ואמר לה שקבעו להמשיך ולשוחח, אך המתלוננת לא פתחה אותה. לפתע שמע את דודה שיצא מהחלון וביקש ממנו לעזוב את המקום. הוא אמר לדוד שהוא קבע עם המתלוננת והוא מעוניין לדבר איתה. בשלב זה היה שקט והוא שמע צליל של פתיחת דלת. על פי אחת מגרסאותיו בעדותו הוא חשב שהמתלוננת פתחה את הדלת ולכן הוא דחף את הדלת (עמ' 52 שורה 10). על פי גרסה אחרת המתלוננת היא שפתחה את הדלת ואגב כך קיבלה מכה בפניה (עמ' 54 שורה 6). הוא חשב שהיא פתחה את הדלת כדי שישבו לדבר כמו שהבטיחה לו ומאחר והדלת אטומה הוא לא ידע שמתלוננת עומדת מאחוריה, וכך היא קיבלה מכה בראשה. לדבריו הוא לא נכנס אל הדירה, נלחץ מההמולה שאירעה ולכן ברח מהמקום. הנאשם תיאר כי כחודש וחצי לאחר האירוע המתלוננת הגיעה לביתו וביקשה בבכי לחזור אליו, הוא סירב, היא התעקשה והם חזרו לזוגיות שנמשכה עוד מספר חודשים. לדבריו הנאשם הוא קישר בין המתלוננת לבין עו"ד

אשר אוחיון במטרה לסייע לה לבטל את התלונה, אך המתלוננת לא הסכימה לחתום על מכתב שניסח עורך הדין עבורה, שלפיו דבריה בתלונה לא היו אמת. הנאשם טען כי המתלוננת סיפרה לו שאמרה לעו"ד אוחיון כי דבריה בתלונה למטרה נאמרו מתוך לחץ של הוריה, וכי חלק מהדברים שאמרה נועדו "כדי לנפח".

ביחס לאישום השני טען הנאשם כי הם אמנם רבו בקולי קולות ליד ביתו של החבר אך הוא לא סטר למתלוננת.

ביחס לאישום השלישי טען הנאשם בעדותו כי כששהו בצימר בטבריה המתלוננת "השתגעה" והתחילה להשתולל, נתנה לו סטירות, דחפה אותו, צעקה עליו, בעטה בו וזרקה עליו רמקול, ומהפחד שתישמענה צעקותיה הוא סתם את פיה בידיו.

9. בסיכום הביקור של המתלוננת בטר"מ (ת/9) נכתב כי נמצא אצלה חתך באורך 1.5 ס"מ בצד שמאל של המצח עם המטומה תת עורית וללא דימום פעיל. החתך נשטף והודבק.

בעניין זה יש לציין כי התייחסותה של ההגנה לקבילותו של המסמך הרפואי השתנתה שוב ושוב; בתשובתו לאישום הודיע ב"כ הנאשם כי יודיע האם עומד על חקירת הרופא (עמ' 10 שורות 13-14) ובהחלטתי מאותו היום הוא התבקש להודיע עד ליום 6.6.21 האם יש להזמין את הרופא לעדות (עמ' 12 סעיף 7 להחלטה). ב"כ הנאשם לא הודיע דבר, וממילא הרופא לא הוזמן לעדות. בנסיבות אלה היה מקום להניח כי אין התנגדות להגשת המסמך הרפואי, והוא הוגש על ידי המאשימה, חרף התנגדותו הנמרצת של ב"כ הנאשם.

עם זאת, בסעיף 19 לסיכומי דווקא ביקש ב"כ הנאשם להסתמך על האמור באותו מסמך, כך שנראה כי חזר בו מהתנגדותו לקבילותו. מכל מקום- המסמך התקבל כראייה ובהעדר מחלוקת על תוכנו- ניתן לו מלא המשקל.

10. בדו"ח הפעולה של השוטר סלים ג'זאלין (ת/1) נכתב כי הגיע למקום האירוע מיד לאחר התרחשותו ואת השיח שניהל עם יאיר והמתלוננת שתיארו בפניו את האירוע, והמזכרים שערך השוטר אנטואן שחאדה (ת/3, ת/5, ת/6 ות/7) מתארים פעולות חקירה שונות שעשה, שעיקרן זימון עדים.

11. בדו"ח הפעולה של השוטר ספי שרעבי (נ/1) תואר כי הגיע לביתו של הנאשם לאחר האירוע כדי להביאו לחקירה, אך הוא לא היה בבית ואביו, הסנגור, הבטיח להביאו תוך רבע שעה לתחנת המשטרה, ומאוחר יותר השניים אמנם הגיעו לתחנת המשטרה.

12. תכתובת המסרונים בין הנאשם למתלוננת (נ/3) מלמדת על שיח אינטנסיבי ואוהב בין השניים, אם כי לא ניתן להתעלם מהן העובדה הנראית מתוך צילום ההתכתבויות, שלפיה חלק משמעותי מהדברים שהנאשם כתב נמחקו ולא הוצגו לבית המשפט.

הערכת הראיות וקביעת עובדות

13. עדות המתלוננת נשמעה בתנאים קשים מאד מבחינתה; הקושי האינהרנטי הטמון לעיתים קרובות בעדות בבית

משפט כנגד בן זוג, גם אם לשעבר, קיבל במקרה דנן תפנית נוספת, כשהמתלוננת נחקרה נגדית על ידי אביו של הנאשם שייצג אותו במשפטו והטיח בה הערות אישיות (ראו עמ' 35 שורה 18). הדברים נאמרים ביתר שאת כאשר טרם עדותה של המתלוננת דרש הסנגור כי הוריה שליוו אותה בדיון יוצאו מן האולם בנימוק שהחליט (באותו הרגע) שהוא מבקש לקרוא להם להעיד. כשבקשתו של הסנגור נדחתה, הוא הטיח במתלוננת כי האדם שהתלווה אל אמה אינו אביה ובשל כך שב וביקש להוציאו מן האולם, ובהמשך, כשסירבה לוותר על חיסיון עו"ד לקוח, אף ניסה להפחידה כשאמר לה שסירובה זה יכול לשמש נגדה (עמ' 44 שורה 1).

בנוסף, לאורך עדותה הנאשם סינן לעבר המתלוננת קללות והערות עוקצניות מעליבות ופוגעניות (ראו למשל עמ' 33 שורה 12, עמ' 33 שורה 25- עמ' 34 שורה 5, עמ' 37 שורה 22, עמ' 47 שורה 15). הוא הוצא מן האולם במהלך העדות לא פחות מארבע פעמים (עמ' 33, עמ' 34, עמ' 37 ועמ' 47) והוחזר שוב ושוב, מתוך הבנה של בית המשפט את חשיבות זכותו של נאשם להיות נוכח בעת שמיעת העדויות נגדו, אך גם לאחר שהוחזר לא חלפו אלא דקות בודדות שבהן לא הצליח לשלוט בעצמו, השמיע קריאות מבזות כלפי המתלוננת והוצא שוב. גם לאחר שהוצא מאולם בית המשפט, הנאשם עמד מאחורי הדלת וצעק אל המתלוננת בזמן שהעידה (עמ' 48 שורות 7-10), עד כי נדרשה התערבותם של אנשי משמר בתי המשפט שנקראו להרחיקו גם ממסדרון בית המשפט.

ועל אף כל אלה, המתלוננת עמדה בחקירתה הנגדית בצורה מרשימה ומעוררת אמון. הדברים שהטיח בה אביו של הנאשם ("הוא לא רצה אותך. את בכוח באת לבית שלו" עמ' 36 שורה 30; "...שהוא שם לך יד על הפה זה בגלל שהיית צעקנית" עמ' 37 שורות 3-4; "למה לא אמרת לו שאין אף אחד והוא היה הולך?" עמ' 38 שורה 21; "נתת לגבר שהיה איתך בקשר 4 שנים להבין שיש לה מה להסתיר אצלך בבית?" שם, בשורה 23; "את עכשיו נוקמת בו...את יודעת שהוא נמצא בזוגיות חדשה יותר משמונה חודשים ולא מתייחס אליך ולכן את ממציאה דברים חדשים שלא היו." עמ' 48 שורות 18-19) וגם התנהגותו של הנאשם עצמו, גרמו לה מדי פעם לדמוע, אך בכל זאת היא ענתה על השאלות בצורה רהוטה, קוהרנטית, תוך מתן הסבר פשוט ואותנטי לקונפליקט שבו הייתה נתונה עקב אהבתה לנאשם מחד גיסא, וההבנה שהוא מתנהג אליה בצורה בלתי ראויה, קנאית, משפילה ופוגענית, מאידך גיסא. המתלוננת תיארה בצורה פשוטה את תפיסתה, שלפיה הנאשם לא באמת רצה לפגוע בה ולהזיק לה, אלא שכל מעשי האלימות שלו כלפיה נעשו ברגעי אובדן שליטה שנבע מכעס ועצבים.

ההגנה טענה לחוסר מהימנות בעדות המתלוננת, בשל כך שלא ציינה בהודעתה במשטרה כי לא אמרה לנאשם שאינה רוצה לפגוש בו ביום האירוע וכן בשל קיומן של סתירות בין האמור בהודעתה לדברים שאמרה לשוטרי הסיוע שהגיעו ראשונים למקום האירוע בכל הנוגע לאופן התרחשות האירוע. ראשית יש לומר, כי ההגנה בחרה שלא להגיש את הודעת המתלוננת במשטרה, כך שלא ניתן להתרשם מאופי הפערים בין גרסתה במשטרה לגרסתה בבית המשפט, ולדברים שאמרה לשוטרי הסיוע, ככל שאלה אמנם קיימים, ומכל מקום, אף אם כך הם פני הדברים, אין מדובר בעניינים מהותיים שיש בהם כדי להשליך על מהימנות גרסתה של המתלוננת כולה, אלא בנושאים שטבעי שלא ניתן לזכור אותם לפרטיהם, למשל הרגע המדויק במהלך השיחה עם הנאשם שבו פתחה חריץ בדלת. מכל מקום, ההסבר שמסרה המתלוננת בעניין זה, שלפיו הדברים שאמרה לשוטרי הסיוע נאמרו בתוך סערת הרגשות שליוותה את האירוע, ולכן ייתכן כי אינם כוללים את כל הפרטים, הוא הסבר המתקבל על הדעת. יש לומר עוד, שפערים בסגנון זה קיימים גם בגרסתו של הנאשם בעדות ראשית, שבה סיפר את פרטי האירוע פעמיים - בפעם בראשונה בצורה נרגשת ונסערת בעמ' 52 שורות 4-7, ובהמשך בצורה מפורטת יותר בעמ' 54 שורות 3-9. גרסתו השנייה כללה פרטים רבים מאד שלא הופיעו בגרסתו הראשונה שסופרה בסערת הרגשות והבלבול שאפיינו את תחילת העדות, וכפי שיפורט בהמשך, לאו דווקא בגלל הפערים הללו נדחתה מרבית גרסתו של הנאשם.

מטעם זה לא סברתי אף כי העובדה שהשוטר שגבה את הודעת המתלוננת לא עימת אותה עם פערים זעירים שכאלה, ככל שהם אמנם קיימים, היא בבחינת מחדל חקירה.

לפיכך, אני מקבלת את דברי המתלוננת בעדותה וניתן להם משקל מלא.

14. יאיר, דודה של המתלוננת הוא אמנם עד מעורב רגשית באירוע וביחסים עם הנאשם, אך העיד גם הוא בצורה ברורה ורהוטה. לא ראיתי כי בפער הנטען בין דבריו לשוטר גזאלין (זכ"ד ת/1) לבין הודעתו במשטרה (אשר גם היא לא הוגשה), ככל שאמנם קיים פער כזה, יש כדי להשליך על מהימנותו של העד. אפשר להבין ולקבל את הסברו של העד, שלפיו, כאשר שוחח עם השוטר לראשונה לצורך דיווח על האירוע, דיבר בקצרה ותיאר את המתרחש בצורה טלגרפית, ועל כן לא כלל בו את כל הפרטים וכל המלל שהושמע על ידי כל אחד מהנוכחים, בעוד שבהודעתו במשטרה ובעדותו בבית המשפט, תיאר בצורה מפורטת גם את כל אלה. הדברים שתיאר יאיר בעדותו עולים בקנה אחד גם עם הדברים שתיארה המתלוננת, ותיאורו של העד את השיח הקנאי והתוקפני מצדו של הנאשם, שאיים לפרוץ את הדלת ותבע לדעת האם המתלוננת מארחת אדם אחר בדירתה, הולם את התנהגותו של הנאשם כפי שנצפתה במהלך הדיון בבית המשפט.

העד השיב בצורה נינוחה גם לחקירה נגדית מתלהמת, שבה נשאל שאלות לא רלבנטיות החודרות לפרטיותו, וגם לאחר ששאלות אלה נפסלו, נרמז ואף הוטח בו על ידי הסנגור והנאשם עצמו כי הוא מבצע עבירות מס, תכנון ובניה ועוד. הפנייה של ההגנה למחוזות אלה של החקירה הנגדית מובילה למסקנה, כי גם ההגנה עצמה סברה כי לא ניתן להטיל דופי במהימנותו של העד ביחס לדבריו בנוגע לאירוע עצמו, ולעדותו ניתן משקל מלא.

15. השכן חיים יוסף קארו הוא עד אובייקטיבי, שחלקו באירוע היה מצומצם וכלל את הניסיונות להרחיק את הנאשם מדירתה של המתלוננת. אמנם היה פער מסוים בין דבריו של עד זה לבין דבריו של יאיר בנוגע לעומק כניסתו של הנאשם אל תוך יחידת הדיור של המתלוננת, ואולם בסופו של יום, שניהם מתארים מצב שבו נאלצו להוציאו, אפילו תוך שימוש בדחיפה, אל מחוץ לדירה, עובדה המלמדת כי הנאשם נכנס לתוכה. פער זה אינו משמעותי גם לאור העובדה שהנאשם עצמו תיאר בהודעתו במשטרה כי נכנס אל תוך הדירה ואף עלה במדרגות.

16. אל מול אלה עמדה עדותו של הנאשם, אשר לאורך הדיון כולו התקשה למשול ברוחו. הנאשם סינן הערות עוצקניות לכיוון העדים ואף פנה בטון ובהבעת פנים מאיימים לתובעת ואמר: **"את רוצה לדחוף לי מילים לפה סתם?"** (עמ' 57 שורה 15). הנאשם המשיך בדרך זו גם לאחר שבית המשפט העיר לו שוב ושוב והתרה בו לבל יעשה כן. התנהלותו התוקפנית כלפי המתלוננת ובכלל באה לביטוי גם באולם בית המשפט, והגיעה לשיאה בעדותה של המתלוננת. במהלך העדות הנאשם לא הצליח לשלוט בעצמו, התפרץ, קרא לעברה קריאות גנאי ואפילו קילל אותה, והמשיך בכך גם כשהוצא מן האולם ועמד במסדרון. הוא הוצא מהאולם מספר פעמים, אך בשל כך שראיתי חשיבות בנוכחותו בחקירה של המתלוננת, ניתנו לו מספר הזדמנויות לחזור לאולם. עם זאת, חרף האזהרות המשיך הנאשם לנהוג באותה הדרך, והתנהלותו זו מחזקת את הדברים שאמרה המתלוננת ביחס למצבים של אובדן שליטה מצדו. יש לומר כי מחשש לפגיעה במתלוננת עצמה היא לוותה על ידי משמר בתי המשפט אל מחוץ לאולם בסיום עדותה.

ואולם לא רק התנהגותו של הנאשם באולם בית המשפט מקשה לתת אמון בגרסתו, אלא גם בחינת תוכנה של העדות

כשלעצמה ואל מול הודעתו במשטרה מעלה ספקות רבים.

העדות בבית המשפט הייתה סוערת ומפוזרת, והוא עבר מנושא לנושא, והגרסאות שמסר בהודעתו במשטרה ובבית המשפט סותרות זו את זו בפרטים מהותיים. כך למשל בעדות במשפט אמר שלאחר שנפתחה הדלת הוא לא עלה במדרגות אל פנים הדירה (עמ' 56 שורה 7; שם שורות 15-16), בעוד שבהודעתו במשטרה תיאר כי עלה אל תוך הדירה (ת/4 שורה 22; שם בשורות 38-39); בהודעתו במשטרה טען כי באירוע נושא האישום השלישי אירע ביניהם ויכוח שהתנהל בצורה רגועה ובאותו מקרה המתלוננת כלל לא נגעה בו וגם הוא לא סתם את פיה בידיו (ת/4 שורות 86-97) בעוד שבעדותו במשפט טען כי באותו מקרה המתלוננת תקפה אותו בסטירות ובעיטות ואפילו זרקה עליו רמקול ועל כן הוא סתם את פיה בידיו (עמ' 54 שורות 11-15); הנאשם התקשה להסביר בבית המשפט מדוע כבש את גרסתו שלפיה המתלוננת היא שהכתה אותו באירוע נושא האישום השלישי, וטענתו כי לא רצה להזיק למתלוננת (עמ' 54 שורה 33; עמ' 59 שורות 26-27) היא טענה שלא ניתן לקבלה, שכן בהודעתו במשטרה הוא דווקא סיפר על אירועים אחרים שבהם היא נהגה כלפיו באלימות (ת/4 שורות 74-75).

גם בבית המשפט טען הנאשם דבר והיפוכו כשאמר תחילה כי לא ראה שהמתלוננת קיבלה מכה (עמ' 56 שורה 1) ובהמשך אמר שראה שהיא קיבלה מכה אך לא ראה את הדימום (עמ' 56 שורה 21).

טענתו של הנאשם בבית המשפט כי לא שם לב שהמתלוננת קיבלה מכה מהדלת שנפתחה (עמ' 56 שורה 1) היא נטולת היגיון ביחס לתוצאה של דימום מהמצח שניכר מיד לעין, ובשים לב לטיבה של החבלה, שיש בו כדי ללמד על עוצמת המכה.

בסופו של יום, הנאשם לא הכחיש כי היו אירועים שבהם סתם למתלוננת את הפה (עמ' 52 שורות 2-3) ואף אישר את קרות האירוע נושא האישום השלישי, ונימק את הצורך במעשיו. ואולם מובן כי הנימוק שהביא- הרצון שלא ישמעו את צעקותיה של המתלוננת, אינו מהווה הגנה או צידוק.

17. בחינת הראיות מובילה למסקנה כי לא ניתן ליתן אמון בגרסת הנאשם, שלפיה הוא פתח את דלת הדירה בעדינות כססבר שהמתלוננת פתחה אותה כדי לשוחח עמו. מתוך גרסתו של הנאשם עצמו ניתן ללמוד כי הגעתו לדירתה של המתלוננת באירוע נושא האישום השלישי לא היתה רצויה על ידה. הנאשם נשאל האם המתלוננת הסכימה שיגיע לביתה והשיב: **"היא לא ענתה לי לטלפון ובאתי לדפוק בדלת כי אמרה לי בשעה 22:20 יוצאת לעבודה ואני סך הכל רציתי לדבר איתה..."** (ת/4 שורות 35-37).

על יסוד אלה יש לקבוע ביחס לאישום הראשון, כי הנאשם הגיע לדירתה של המתלוננת ללא הסכמתה ואף בניגוד לרצונה, והיא סירבה לפתוח לו את הדלת. הנאשם דפק על הדלת שוב ושוב ואמר דברים שעיקרם הבעת חשד בכך שהמתלוננת מארחת אדם אחר בדירתה. הנאשם מאן להשלים עם סירובה של המתלוננת לפתוח לו את הדלת, וכשהתבקש על ידי יאיר, דודה של המתלוננת לעזוב את המקום, סברה המתלוננת בטעות שיאיר הגיע אל מחוץ לדירתה כדי לסייע לה. על כן פתחה חרך צר בדלת, והנאשם שהבחין בכך ניצל את החרך, הדף בחוזקה את הדלת אשר פגעה בראשה של המתלוננת שעמדה מאחוריה, ונכנס אל תוך הדירה במטרה למצוא את אותו אדם שהמתלוננת אירחה, על פי סברתו. כתוצאה מהמכה שקיבלה המתלוננת מהדלת, נגרמו לה חתך במצח שדימם בזמן האירוע והמטומה תת עורית. עוצמתה של החבלה יש בה כדי ללמד על עוצמתה הרבה של הדיפת הדלת על ידי הנאשם. הגם שניתן להניח כי מטרתו של הנאשם לא הייתה לגרום למתלוננת חבלה, העובדה כי הנאשם הדף את הדלת בצורה כה אלימה כאשר ידע

כי המתלוננת, שפתחה את המנעול שניות ספורות קודם לכן, עומדת מאחוריה, מבססת את מודעותו לאפשרות כי הדלת שעשויה מזכוכית ולה מסגרת מתכת, תפגע במתלוננת ותפצע אותה.

עוד יש לקבוע, ביחס לאישום השני, כי באותו אירוע, כשהנאשם והמתלוננת היו מחוץ לביתם של חברים, התפתח ביניהם ויכוח שבמהלכו המתלוננת צעקה והנאשם סטר לה על פניה כדי להפסיק את צעקותיה.

ביחס לאישום השלישי אני קובעת כי בעת שהשניים שהו בחופשה בצימר, אירע ביניהם ויכוח שבמהלכו המתלוננת צעקה, ועל מנת שלא תישמענה צעקותיה הנאשם דחף אותה לכיוון הקיר וסתם את פיה בידו.

18. ההגנה טענה לקיומם של מחדלי חקירה שונים, ואולם לא מצאתי כי היו כאלה בחקירת האירוע.

אכן, לא נערך עימות בין הנאשם למתלוננת בתחנת המשטרה. לנוכח התנהגותו של הנאשם באולם בית המשפט, טוב עשתה המשטרה שלא ערכה עימות ביניהם, ומכל מקום, חקירתה הנגדית של המתלוננת בבית המשפט על ידי אביו של הנאשם הייתה דומה לפעולת חקירה שכזו, וכאמור, המתלוננת עמדה בה בצורה מרשימה.

עוד נטען כי העובדה שלא נחקרו ולא הוזמנו לעדות הוריה של המתלוננת וחברותיה אף היא מחדל חקירה ואולם, אין בכך שום מחדל, שכן אנשים אלה כלל לא נכחו במקום בשעת התרחשותו של איזה מהאירועים נושא כתב האישום, ועל כן כל שיכולים היו לומר על האירועים הוא בגדר עדות מפי השמועה.

העבירות

19. הדיפה חזקה של דלת הדירה לעבר המתלוננת, כאשר זו עמדה מאחורי הדלת, מהווה תקיפה.

ההגנה חזרה שוב ושוב על הטענה, כי הנאשם לא התכוון לפגוע במתלוננת. דא עקא, שהעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין אינה דורשת יחס חפצי כלפי התוצאה, אלא רק מודעות לאפשרות גרימתה. משעה שנקבע שהנאשם היה מודע לאפשרות כי הדלת הנהדפת בחוזקה תפגע במתלוננת שעמדה מאחוריה ותפצע אותה, די בכך כדי לבסס את יסודות העבירה.

20. החתך וההמטומה שנגרמו למתלוננת כתוצאה מפגיעת הדלת בראשה, כפי שמתוארים בת/9 הם חבלה של ממש כמשמעותה בסעיף 380 לחוק. בעניין זה יש לומר, כי אף ללא התעודה הרפואית ניתן היה להגיע למסקנה דומה על בסיס תיאור הפצע המדמם על מצחה של המתלוננת כפי שתיארו אותו המתלוננת עצמה, יאיר, השכן יוסף קארו.

21. הנחתת סטירה על לחיה של המתלוננת, כמו גם דחיפתה והנחת יד על פיה כדי להשתיקה מקימים כולם את יסודות עבירת התקיפה לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

22. הנאשם הואשם בביצוע עבירות האלימות הנזכרות לעיל בנסיבות מחמירות- כלפי מי שהיתה בת זוגו.

ההגנה כפרה בסיכומיה כי מערכת היחסים שניהלו הנאשם והמתלוננת הפכה אותם ל"בני זוג". עם זאת, טענה זו, שנשמעה לראשונה בסיכומים, לא הוטחה במתלוננת ולא התאפשר לה להתייחס אליה, נסתרת בראש ובראשונה מתוך תשובתו של הנאשם לאישום, אז הוא טען: **"מזה כשלוש שנים, מאז תחילת השכירות וכמעט מדי יום ביומו, הנאשם היה מגיע למגורי המתלוננת והיה שוהה במקום ימים שלמים ואפילו ישן עם המתלוננת לילות שלמים ואף לתקופה של שבוע שלם רצוף"** (עמ' 5 שורות 10-12). בהמשך נאמר **"לשאלת בית המשפט היא גרה שם לבד והוא היה מגיע אליה כחבר שלה. כבני זוג הם לא גרו יחד."** (שם בשורות 13-14. ההדגשה אינה במקור).

הנאשם עצמו תיאר בעדותו כי הקשר בינו לבין המתלוננת נמשך כארבע וחצי שנים (עמ' 51 שורה 21), וכמשיח על פי תומו כינה את הקשר ביניהם **"זוגיות"** (עמ' 52 שורה 1). גם הטענה שמופיעה בסיכומים כי לא היו ביניהם יחסי אישות, נסתרת מתוך עדותו של הנאשם עצמו (עמ' 58 שורה 26).

בסופו של יום אין חולק כי הקשר בין הנאשם למתלוננת היה קשר בלעדי ממושך מאד שנמשך כשלוש עד ארבע שנים, הוא כלל שהות אינטנסיבית של הנאשם בביתה של המתלוננת, יציאה לחופשות משותפות וקיום יחסי אישות, וחבריהם וקרוביהם התייחסו אליהם כאל בני זוג. פסיקת בית המשפט העליון כבר הכירה בכך כי לא נדרשים מגורים קבועים תחת קורת גג אחת, ניהול של משק בית משותף או רכוש משותף על מנת לבסס מעמד של "בן משפחה" (ראו ע"פ 989/19 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 19.12.12) בפסקה 42), ובנסיבות המקרה דנן, שבהן מערכת היחסים בין הנאשם למתלוננת ומאפייניה הם שהובילו לביצוע מעשי האלימות, מתקיימים גם הראציונלים שבשלם נקבעה הנסיבה המחמירה שבסעיף 382(ב)(1) לחוק העונשין. לפיכך אני קובעת כי נסיבה מחמירה זו מתקיימת במקרה דנן.

23. לנוכח האמור לעיל, אני מרשיעה את הנאשם בעבירת תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין ובשתי עבירות תקיפת בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

אדגיש כי בניגוד לנטען שוב ושוב על ידי ההגנה בסיכומיה, אין מדובר בהרשעה על פי עדות יחידה של המתלוננת, שכן בעדות זו תומכים עדותו של יאיר, שנכח במקום ושמע את האופן שבו התרחש האירוע, אף אם לא ראה את פתיחת הדלת בעיניו, עדותו של יוסף חיים קארו שתיאר את התנהגות הנאשם מיד לאחר האירוע, המסמך הרפואי המתעד את פציעתה של המתלוננת, ויותר מכול- התנהגותו של הנאשם באולם בית המשפט, שהיה בה כדי לתת ממד עמוק של מהימנות לדברים שאמרה המתלוננת.

24. בשולי סיכומיה ביקשה המאשימה להרשיע את הנאשם גם בעבירה של הסגת גבול לפי סעיף 447(א) לחוק העונשין, אשר על פי הנתען יסודותיה הוכחו במהלך שמיעת הראיות.

לא מצאתי לקבל את עתירתה זו של המאשימה. מבלי להידרש לשאלת התקיימותם של יסודות העבירה, עבירה זו נמחקה מכתב האישום לאחר שהתקבלה טענה מקדמית של ההגנה. בנסיבות אלה רשאי היה הנאשם להניח כי אינו צריך להתגונן מפניה, וממילא לא ניתנה לו הזדמנות סבירה להתגונן.